

Mielec, 11.12.2024

Mikołaj Skrzypiec
Radny Powiatu Mieleckiego

Starosta Powiatu Mieleckiego

Za pośrednictwem
Przewodniczącego Rady Powiatu

INTERPELACJA

Na podstawie §30 Statutu Powiatu Mieleckiego zwracam się z interpelacją dotyczącą problemów, które napotykają osoby niesłyszące i z dysfunkcjami mowy w zakresie dostępu do tłumaczy języka migowego na terenie naszego powiatu oraz barier w komunikacji na poziomie placówek ochrony zdrowia.

Wedle docierających do mnie informacji od samych osób niesłyszących oraz ich opiekunów w przypadku zapotrzebowania na pomoc tłumacza języka migowego (SJP, PJM, SKOBN) zgłaszanego przez osobę niesłyszącą w PCPR, przy każdym zgłoszeniu wniosku (wniosek o likwidację barier komunikacyjnych – LBK) konieczne jest przedstawienie zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego dysfunkcję słuchu, pomimo wydanego orzeczenia o niepełnosprawności.

Jest to zupełnie niezrozumiałą i niepotrzebną formalnością, która powoduje naprawdę kuriozalne sytuacje: przykładowo, gdy osoba niesłysząca potrzebuje pomocy tłumacza języka migowego podczas wizyty w przychodni, szpitalu czy gabinecie lekarskim (z powodu infekcji czy innych problemów chorobowych) musi wybrać się do takiej przychodni najpierw po zaświadczenie lekarskie na druku PCPR „zaświadczenie lekarskie lbk”; żeby później z takim zaświadczeniem wrócić do PCPR, by móc złożyć wniosek LBK o zapewnienie tłumacza języka migowego.

Analogiczna sytuacja występuje przy składaniu wniosku LBK o zapewnienie tłumacza języka migowego do pomocy osobie niesłyszącej w każdej innej sprawie życiowej, osoba taka musi najpierw przedstawić zaświadczenie lekarskie o swoim stanie (pomimo orzeczenia lekarskiego o niepełnosprawności, które jest wydawane takiej osobie, bezterminowo) dopiero później może zgłosić wspomniany wniosek o likwidację barier komunikacyjnych.

Co więcej, na wniosku o likwidację barier komunikacyjnych składanym na podstawie art. 12 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o języku migowym i innych środkach komunikowania

się (tj. Dz. U. z 2017 r. poz. 1824) osoba niesłysząca musi wpisać termin, w którym potrzebować będzie wsparcia tłumacza. Według wniosku PCPR, termin ten może być wyznaczony „po upływie co najmniej 3 dni roboczych od złożenia wniosku”. Wniosek PCPR, jak się zdaje, nie przewiduje sytuacji nagłych, które jak najbardziej są przewidziane we wspomnianej ustawie w tym samym artykule 12.

Opisane powyżej sytuacje powodują, że wiele osób niesłyszących zupełnie rezygnuje z korzystania z przysługującego im wsparciu PCPR, co wynika zarówno z irracjonalnych wręcz wymogów formalnych jak i terminów opisanych we wniosku, które zupełnie nie przewidują sytuacji nagłych i niespodziewanych. Taki stan rzeczy wpływa nie tylko na komfort niesłyszących pacjentów, ale również niesie za sobą poważne konsekwencje zdrowotne, ponieważ brak efektywnej komunikacji utrudnia precyzyjne przekazanie informacji o stanie zdrowia i tym samym opóźnia podjęcie właściwego leczenia.

Pragnę podkreślić, że tych trudności doświadczają osoby niepełnosprawnością słuchową mieszkające w Mielcu, problemy te nasilają się jeszcze bardziej dla osób niesłyszących zamieszkujących nasz powiat w miejscowościach położonych z dala od miast, dla których dostęp do opieki zdrowotnej jest jeszcze trudniejszy i wspomniane formalności stanowią problem wręcz niemożliwy do pokonania.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z czego dokładnie wynikają opisywane trudności formalne w postaci konieczności składania dodatkowych zaświadczeń?
2. Czy osoba niesłysząca zamiast przedstawiania zupełnie niepotrzebnego zaświadczenia lekarskiego nie mogłaby korzystać z już wydanego przez lekarzy oświadczenia o niepełnosprawności, które w przypadku osób niesłyszących wydawane jest bezterminowo?
3. Czy w uzasadnionych okolicznościach PCPR nie może realizować wniosków LBK w trybie nagłym zgodnie z ustawą?
4. Czy nie można uprościć tych procedur w taki sposób, aby nie wymagały osobistego stawiennictwa w sytuacjach, w których jest to szczególnie utrudnione?

Dodatkowo, chciałbym zasugerować rozważenie usprawnienia komunikacji w placówkach służby zdrowia (w tym Szpitala Powiatowego) za pomocą SMS lub e-maili, która nie wymaga tłumacza języka migowego. W szczególności interesuje mnie, czy powiat mógłby zaproponować takie rozwiązania przez wysłanie wniosku do Narodowego Funduszu Zdrowia aby zwiększyć dostępność tłumaczy języka migowego oraz wdrożyć inne narzędzia wspierające komunikację dla osób z dysfunkcją słuchu i mowy? Z tego co wiem, nieliczne przychodnie na terenie powiatu już oferują takie rozwiązania online. Brak odpowiedniego wsparcia komunikacyjnego, takiego jak dostęp do tłumaczy języka migowego lub innych nowoczesnych

narzędzi ułatwiających kontakt z personelem medycznym, stanowi istotne ograniczenie w korzystaniu z opieki zdrowotnej przez tę grupę mieszkańców.

Mam nadzieję, że przedstawione w tej interpelacji kwestie znajdą odzwierciedlenie w działaniach zmierzających do poprawy dostępności usług tłumaczy języka migowego dla osób niesłyszących. Zapewnienie wszystkim mieszkańcom równych szans w dostępie do opieki zdrowotnej oraz usług wspierających osoby z niepełnosprawnością powinno być jednym z priorytetów naszej wspólnej pracy na rzecz społeczności powiatu.

Uprzejmie dziękuję za odpowiedzi na pytania i jak najszybsze rozpatrzenie wniosku,

Z wyrazami szacunku,

Mikołaj Skrzypiec

Radny Powiatu Mieleckiego